

Arrest

nr. 64 314 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat H. DE WAELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 juli 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 januari 2011.

1.3. Op 5 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Rahovec en in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Uw partner, H.(...) M.(...) (O.V. 6.656.230), liep ten tijde van de oorlog in 1999 een trauma op. Ze houdt hier tot op de dag van vandaag psychische problemen aan over. U had in Kosovo een eigen winkel, Bani. U dreef handel met Albanezen, Serviërs en Kroaten. Twee jaar voor uw vertrek naar België begon u dreigementen in de vorm van dreigbrieven en –telefoons te krijgen. U ging ervan uit dat deze geuit werden door concurrenten uit jaloezie. Op een avond, een tien- à vijftiental dagen voor uw vertrek naar België, kwam een onbekende man uw winkel binnen. Hij bleef een halfuur in uw winkel rondhangen zonder u iets te zeggen. Twee à drie dagen later kreeg u een anonieme telefoon. Er werd u gezegd dat een aantal mensen een ontmoeting met u wensten in verband met uw zaak. Jullie spraken de volgende dag in Benav, een hypermarkt, af. De dag erna ontmoette u er drie personen, onder wie de persoon die eerder in uw winkel bleef rondhangen. U werd uitgevraagd over uw handel waarbij ze u confronteerden met het feit dat u samenwerkte met Servische leveranciers. U werd gevraagd om uw handel met Serviërs stop te zetten en de drie eisten van u een aanzienlijke geldsom. Indien u binnen de tien dagen na de ontmoeting deze som niet aan hen betaalde en ze te weten kwamen dat u toch in staat was tot betaling, zou u worden vermoord. U betaalde de som niet om verdere afperspogingen te vermijden. U ging dit ook niet bij de politie aangeven aangezien uw belagers u verteld hadden dat ze mensen bij de politie kenden en dat ze dit toch te weten zouden komen. Wel ging u dit incident aangeven bij KFOR (Kosovo Force). U vertelde er uw verhaal. U werd om bewijzen gevraagd, maar die had u niet. Ze zeiden u dat, als er nog iets zou gebeuren, u hen ervan op de hoogte moest brengen. Enkele dagen later hoorde u van F.(...), een vriend van u die eenzelfde handel als u dreef en gelijkaardige problemen heeft gehad, dat hij door de maffia onder handen werd genomen waardoor hij niet meer kan lopen. U kreeg hierdoor zoveel schrik dat u samen met uw partner besloot Kosovo te verlaten. U kwam op 9 juli 2010 in België aan en vroeg dezelfde dag nog asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo), afgeleverd te Pristina op 21 februari 2001; uw geboorteakte, afgeleverd te Prizren op 4 mei 2010; uw rijbewijs van UNMIK, afgeleverd op 12 maart 2003; verschillende documenten betreffende uw handelszaak Bani; en een aantal Belgische medische attesten betreffende de medische en psychische problemen van uw partner.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde regelmatig dreigbrieven en –telefoons te ontvangen. Later kende u problemen met een aantal onbekende Albanezen. U werd door hen afgeperst en bedreigd vanwege uw samenwerking met Servische leveranciers voor uw winkel. Zij eisten de stopzetting van deze samenwerking en een aanzienlijke geldsom. Gezien uw vriend F.(...) gelijkaardige problemen gehad heeft en hij omwille van zijn samenwerking met Serviërs zwaar fysiek aangepakt werd, besloot u dan ook Kosovo te verlaten (CGVS, p. 10-12; p. 16).

*Wat deze problemen betreft, dient er vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van deze door u beweerde problemen ernstig op de helling komt te staan. Er kan betreffende de aan uw adres geuite bedreigingen vooreerst op gewezen worden dat het hoogst merkwaardig is dat u, ondanks het feit dat u sinds ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Kosovo vele dreigtelefoons en dreigbrieven ontving, hiervoor nooit bij de politie of een andere instantie klacht indiende (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat u ondanks frequente bedreigingen nooit bij de bevoegde autoriteiten klacht indiende ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van deze door u beweerde bedreigingen. Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ondermijnd wordt, blijkt tevens uit het feit dat er een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen sloop. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat uw vriend F.(...) door **dezelfde persoon** afgeperst werd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), verklaarde u op het Commissariaat-generaal tweemaal **niet te weten of F.(...) al dan niet door dezelfde personen als u bedreigd** werd (CGVS, p. 11; p. 16). Voorts wist u niet of F.(...) van zijn problemen bij één of andere instantie melding gemaakt heeft (CGVS, p. 16). Dat u geen accurate informatie betreffende F.(...)'s problemen kon verstrekken en dat er in uw verklaringen wat dit betreft zelfs tegenstrijdigheden slopen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, temeer*

daar u uitdrukkelijk aangaf dat u besloot uw land te verlaten toen u vernomen had welke zware gevolgen F.(...) moest ondervinden toen hij door de maffia onder handen genomen werd (CGVS, p. 11). Gezien u beweerde dat F.(...)'s problemen voor u de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vertrek uit Kosovo en u deze problemen geenszins aannemelijk gemaakt heeft, wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u beweerde persoonlijke problemen ernstig ondergraven.

Wat er ook van zij, u maakte niet aannemelijk dat u als etnische Albanees als gevolg van de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. U verklaarde weliswaar de afpersing gemeld te hebben bij KFOR. Uw klacht werd er genoteerd, er werden u bewijsstukken gevraagd en bij eventuele toekomstige problemen werd u aangemoedigd terug te keren (CGVS, p. 11; p. 14). Hieruit blijkt dan ook niet meteen een onwil vanwege de KFOR om u bescherming te verlenen. In dit verband dient overigens opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier blijkt dat de taak van KFOR bestaat uit de handhaving van de openbare orde en veiligheid en het toezicht houden op de naleving van internationale verdragen. Verder richt KFOR zich op de bescherming van minderheden, illegaal wapenbezit en grenscontrole. **De politietaken worden evenwel uitgevoerd door de KP en Eulex.** Uit uw verklaringen blijkt dat u naar aanleiding van de jarenlange bedreigingen aan uw adres en de afpersingspoging noch de KP noch Eulex – nochtans de instanties die bevoegd zijn voor het opsporen van uw bedreigers en afpersers – heeft ingelicht. Uw afpersers zeiden u immers niet naar de politie te gaan gezien zij daar ook mensen kenden en het zo te weten zouden komen (CGVS, p. 11). Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalatigheid. De autoriteiten kunnen niet optreden als zij niet op de hoogte worden gebracht van uw problemen. Het feit dat er enkele corrupte agenten binnen het Kosovaarse politiekorps zijn, zoals u suggereerde, impliceert bovendien geenszins dat de Kosovaarse politie in het algemeen niet behoorlijk zou functioneren. Uit de reeds geciteerde informatie blijkt immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt mde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Voor het geval dat de KP haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, dan kan er hiertegen klacht ingediend worden bij het Police Inspectorate of Kosovo.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat internationale bescherming pas kan worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput. Dit heeft u, zoals hierboven reeds bleek, niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de door u aangehaalde medische en psychische problemen van uw partner (onder meer ten gevolge van het vroegtijdig overlijden van haar vader), gestaafd door meerdere medische attesten, dient opgemerkt te worden dat uit uw partners verklaringen blijkt dat zij hiervoor in Kosovo behandeld werd en dat ze hiervoor medicatie kreeg (CGVS partner, p. 7). Bijgevolg blijkt uit niets dat uw partner bij terugkeer naar Kosovo er voor haar medische problemen niet opnieuw behandeld zou kunnen worden.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan hier niet ter discussie. De documenten die u voorlegde in verband met uw handelszaak Bani bevestigen dat u eigenaar bent van deze handelszaak, wat hier niet ter discussie staat. Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat u bedreigd werd omdat u met Serviërs handel dreef.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat uit de feiten blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals beschreven in artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) en onderneemt hij een poging om het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met name dat verzoeker zijn problemen niet zou aannemelijk gemaakt hebben en dat de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig betwijfeld kan worden, te weerleggen. Verzoeker wijst erop dat hij enkel aangifte heeft gedaan van de bedreigingen bij KFOR omdat dit hem, in tegenstelling tot de nog steeds corrupte KP en EULEX, de beste en meest betrouwbare instantie leek, dat tot op heden nog steeds onvoldoende bescherming geboden wordt door de nationale autoriteiten, en er internationale bescherming nodig is. Voorts bevestigt hij formeel dat F. door dezelfde personen werd afgeperst, wijst hij erop dat hij een gedetailleerde beschrijving kon geven van de drie mannen die hem bedreigden, en stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor het overige geen tegenstrijdigheden of onjuistheden in zijn verklaringen kan terugvinden. Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing zeer vaag is en gebaseerd is op enkele geïsoleerde elementen. Hij wijst verder op de nood aan soepelheid bij de beoordeling van de bewijslast bij asielaanvragen en de vereiste om rekening te houden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie, wat in casu niet zou gebeurd zijn. Verzoeker besluit dat de door hem ingeroepen angsten voor zijn vrijheid, zijn veiligheid en psychische integriteit heel ernstig zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij zich in de situatie zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bevindt aangezien burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is, zich op deze beschermingsgrond kunnen beroepen en ook in recente rechtspraak van de Raad benadrukt wordt dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de geloofwaardigheid van zijn problemen ernstig op de helling komt te staan door de vaststelling dat hij sinds ongeveer twee jaar voor zijn vertrek uit Kosovo vele dreigtelefoons en dreigbrieven ontving, doch hij hiervoor nooit bij de politie of een andere instantie klacht indiende, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de vraag of F. door de zelfde personen als hijzelf werd bedreigd en hij niet wist of F. bij één of andere instantie melding gemaakt heeft van zijn problemen, (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij als etnisch Albanees als gevolg van de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten, (iii) in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, (iv) uit niets blijkt dat verzoekers partner bij een terugkeer naar Kosovo niet opnieuw zou kunnen behandeld worden voor haar medische en psychische problemen, en (v) de door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker volgens zijn verklaringen regelmatig dreigbrieven en –telefoons ontving en dat hij werd afgeperst en bedreigd opdat hij zijn samenwerking met Servische leveranciers voor zijn winkel zou stopzetten, hij klacht indiende bij de KFOR tegen deze afpersing, en dat hij na gelijkaardige problemen van zijn vriend F. die zwaar onder handen werd genomen door de maffia, uit angst Kosovo verlaten heeft, doch dat hij er niet in slaagt deze voorgehouden problemen aannemelijk te maken aan de hand van plausibele en coherente verklaringen, noch met een begin van bewijs.

Verzoeker bevestigt weliswaar formeel dat F. door dezelfde personen als hemzelf werd afgeperst, doch gaat eraan voorbij dat het louter beweren bepaalde verklaringen wél te hebben afgelegd niet voldoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij uitdrukkelijk en herhaaldelijk verklaarde niet te weten of F. door dezelfde mensen werd bedreigd: “F.(...) (...) die dezelfde problemen heeft gehad. Ik weet wel niet of het deze mensen waren of anderen.” en “U vertelde over uw vriend F.(...) die ook werd afgeperst: weet u of het door dezelfde personen waren? Dat weet ik niet.” (CGVS, gehoor p. 11 en 16), hetgeen niet strookt met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn “beste vriend F. door de dezelfde persoon (werd) afgeperst” (vragenlijst DVZ, p. 2). De commissaris-generaal concludeert dan ook terecht dat deze tegenstrijdige verklaringen zijn geloofwaardigheid ondermijnen en het volstaat niet in het verzoekschrift formeel te bevestigen “dat F. door dezelfde personen werd afgeperst als hemzelf”, om de verklaringen tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal, zoals weergegeven in het verhoorverslag, te ontkrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, steunt de commissaris-generaal zich niet enkel op deze tegenstrijdigheid, doch merkt hij ook op dat het merkwaardig is dat verzoeker de afgelopen jaren nooit klacht zou hebben ingediend bij de politie of een andere instantie tegen de talloze dreigtelefoons en dreigbrieven. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat zijn geloofwaardigheid ondermijnd wordt door het feit dat verzoeker niet weet of F. van zijn problemen bij één of andere instantie melding gemaakt heeft aangezien kan verwacht worden dat verzoeker zich zo spontaan en gedetailleerd mogelijk informeert over deze gebeurtenis die de rechtstreekse aanleiding was voor zijn vlucht uit Kosovo. Deze motieven worden door verzoeker nergens weerlegd en worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt. Dat verzoeker een gedetailleerde omschrijving kan geven van de drie mannen die hem bedreigden, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.7. Hoe dan ook kan internationale bescherming slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet hierbij daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker naar aanleiding van de dreigementen die twee jaar voor zijn vertrek naar België begonnen geen enkele klacht heeft ingediend bij één van de in Kosovo aanwezige instanties, en dat hij de afpersing vanwege onbekende Albanen zou hebben gemeld bij de KFOR.

Naar aanleiding van deze klacht dient te worden vastgesteld dat, blijkens verzoekers verklaringen, zijn klacht er werd genoteerd, verzoeker gevraagd werd bewijsstukken bij te brengen en hij aangemoedigd werd om eventuele nieuwe problemen steeds te melden. Derhalve besluit de commissaris-generaal terecht dat hieruit niet meteen een onwil vanwege KFOR blijkt om verzoeker bescherming te verlenen. De commissaris-generaal stelt tevens terecht vast dat de politietaken uitgevoerd worden door de KP en EULEX, en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij naar aanleiding van de jarenlange bedreigingen en de afpersingspoging, noch de KP noch EULEX heeft ingelicht. Derhalve wordt ook dienaangaande terecht besloten dat de autoriteiten niet kunnen optreden als zij niet op de hoogte worden gebracht van verzoekers problemen. Verzoeker betwist deze motieven niet, en beperkt zich tot de bewering dat hij aangifte van de bedreigingen bij KFOR deed omdat dit hem de beste en meest betrouwbare instantie leek. Met zijn argument als verklaring waarom hij geen beroep deed op de KP en EULEX, met name dat er bij de KP en EULEX nog steeds corruptie is en dat de realiteit leert dat de bescherming die de KP kan bieden nog steeds ondermaats is, slaagt verzoeker er niet in om de motivering van de commissaris-generaal omtrent de werking van de KP en EULEX, die gesteund is op objectieve informatie afkomstig van talrijke bronnen die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15), te weerleggen: *“Uit de reeds geciteerde informatie blijkt immers dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt mde informatie duidelijk dat er door de “OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Voor het geval dat de KP haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, dan kan er hiertegen klacht ingediend worden bij het Police Inspectorate of Kosovo.”.*

Verzoeker brengt geen concrete en objectieve gegevens aan die de informatie van de commissaris-generaal ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve elementen te staven dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden besluiten dat er anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker nog aanvoert dat, om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met *“zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogen, de leeftijd en psychologische stroomissen”* en *“met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie (persoonlijke factoren, familiale en culturele elementen, leeftijd, opleidingsniveau...)”* en dat de commissaris-generaal in casu geen rekening zou hebben gehouden met deze voornoemde fundamentele aanwijzingen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet concreet preciseert wat deze fundamentele aanwijzingen waarmee geen rekening zou zijn gehouden in zijn geval inhouden. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder de verklaringen van verzoeker, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.9. De overige motieven van de bestreden beslissing wat betreft de medische en psychische problemen van verzoekers partner en de door hem neergelegde documenten, worden door verzoeker niet betwist zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover hij zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas, en dat in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn relaas, hij niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij geen of onvoldoende beroep kon of kan doen op de hulp en de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opmerkt dat burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is, beroep kunnen doen op subsidiaire bescherming en in zoverre hij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hiermee doelt op de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, toont hij geenszins in concreto aan dat er actueel in Kosovo sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS